

[Ingerlise Koefoed]

har fået, men vi synes, at det nu var på tide, at vi fik spørgsmålet op også i en større sammenhæng til diskussion her i salen, ikke mindst fordi vi ikke havde fået de svar, som vi havde forventet at få.

Når man ser, at der skal nedsættes sådan en mediekommission, er det klart, at man må stille sig selv det spørgsmål, om det er rigtigt, at der er behov for en mediepolitik her i landet, og da er jeg helt enig med statsministeren og med de andre talere her i dag om, at det er der. Der er et stort behov for en mediepolitik, og det har der været længe. Der er brug for både planlægning, forskning og overblik på området.

Spørgsmålet er så bare, om det er en mediekommission som den, vi nu får, der kan klare problemerne, om det er den mediekommission, der kan finde frem til forslag og alternativer på området. Det er regeringens kommission, siger hr. Ninn-Hansen, og det er rigtigt.

Vi vil da også med spænding afvente nogle af resultaterne af kommissionens arbejde. Vi har syntes, at den nok var lidt rigeligt stor, men jeg vil godt sige, at jeg forstår i og for sig godt statsministerens vanskeligheder ved at finde ud af, hvordan sådan en kommission skal være, om den skal være stor eller lille. En lille bitte ekspertkommission ville jo nok have vakt en del kritik. Denne kommission er blevet stor, men jeg tør vædde på, at der på statsministerens bord ligger forslag fra mange andre organisationer end dem, der nu er kommet med i kommissionen, om, at det også er påtrængende nødvendigt, at de kommer med. Jeg skal ikke skjule for statsministeren, at jeg ved afslutningen af mit indlæg her også vil komme med et par forslag til udvidelse af kommissionen, som jo nu er blevet så stor.

Jeg vil godt her komme med nogle eksempler på, at der er brug for en national medie- og informationspolitik, vil jeg kalde det.

Statsministeren har selv omtalt bladdøden, og den er det jo meget vigtigt at tage stilling til. Den har betydet et fald i antallet af aviser, den har betydet en større centralisering af avisfremstillingen, og den har betydet, at mange mennesker får dårligere informationer om det nærmiljø, de lever i.

Vi har tidsskriftsnøden, som udtrykkes ved, at kulturtidsskrifter, især kulturtidsskrifter, har meget svært ved at klare sig mere

end et par år her i landet uden en eller anden form for støtte.

Vi har også problemerne på bogområdet. Jeg ved godt, at mediekommissionen ikke skal beskæftige sig med bøger, det skal kulturministeriets bogudvalg, og det har det foreløbig gjort i 8 år, uden at der er kommet så forfærdelig meget ud af det endnu. Jeg kan nævne, at da bogudvalget blev nedsat, skulle det bl. a. beskæftige sig med forholdet mellem almindelige forlag og alternative forlag, og nu har det altså siddet så længe, at de fleste af de alternative forlag i mellemtiden er gået nedenom og hjem. Det er en af grundene til, at vi har været ængstelige for, at mediekommissionen skulle komme til at fungere så længe, at det, den egentlig skulle tage fat på, for længst var et overstået stadium, når den engang blev færdig.

Men jeg synes godt, at man kan nævne bøgerne som et eksempel her på linje med tidsskrifterne, problemerne med at bevare den nationale litteratur, med at bevare den seriøse danske bog, ikke mindst den seriøse danske børne- og ungdomsbog. Og så har vi jo alle ophavsretsspørgsmålene i forbindelse med fremstilling af lydband og af videobånd, og vi har et stort informationspolitisk problem, det, der ligger i EDB-litteratursøgningen i forskningsbibliotekerne, hvor man nu oplever, at søgning efter litteratur skal til at koste penge for brugerne, og at informationsformidlingen dermed kan blive et spørgsmål om at informere folk, der i forvejen er informationsrige, der i forvejen er veluddannede, og som har råd til at betale for informationen.

Det har været nævnt her, at de elektroniske medier er nogle meget vigtige ting at tage stilling til for mediekommissionen, og det er jeg helt enig i. Der er jo nok af forudsigelser på dette område. Man kan, skulle man tro, når man læser artikler om den slags ting, om ganske få år læne sig tilbage i sin lænestol hjemme i stuen og sidde og kigge på sin TV-skærm og få information, information, information, information om alt muligt mellem himmel og jord ind i stuen. Det tekniske optager naturligvis mange mennesker, og mulighederne er legio, men jeg synes, at man skal være opmærksom på, at man ikke skal stirre sig blind på det rent tekniske og det mærkelige i, at man så hurtigt kan få så megen forskellig information frem. Det er ikke formen,